

připadám jako krevní prostatik – *kap, kap, kap*. Možná to má i psychický důvod, že i když by mohla krev téct proudem, tak moje tělo se rozhodne, že prostě nedá. Ano, v mém případě trvá odběr i čtvrt hodiny, protože hledáme žíly. Já jsem holt „splněný sen“ každé sestřičky.

Na operační sál mě vezli hned následující den, třetího května. V té chvíli jsem si opět uvědomila, jak je důležité *být vědomá v přítomném okamžiku a ideálně nepovolit uzdu myšlenkám*. Každý, kdo jde na operaci, cítí strach. Je to přirozené. Ale jsem zvyklá se v životě strachu a stresovým situacím postavit čelem a nepoddát se tomu. Avšak nebudu lhát, někde uvnitř sebe jsem pochopitelně strach cítila. Jenže kdybych se klepala strachy a plakala a měla černé myšlenky, pomohlo by mi to? Zcela určitě ne. Takže jsem se snažila to brát s humorem a postavit se k tomu tak, že je to normální běžná situace, kdy se něco opraví a pak to funguje dál.

Na sále to pak šlo už rychle. Píchli mi kanylu a během minutky už jen „sladké sny“. To ještě nikdo netušil, že ty „sladké sny“ budou trvat několik dní. Dle lékařské zprávy jsem se probudila až devatenáctého května. Ne, není to překlep.

Operovali mě asi sedm hodin, což je dlouhá doba. Když mě přivezli na JIP, přišlo nečekané. Dostala jsem infarkt a mé tělo zkolabovalo. Srdce, mozek, plíce i ledviny přestaly fungovat. Doktoři mě museli vzít znovu rychle na sál a dát mi neplánovaný bypass. Pak mě uvedli do umělého spánku a napojili na přístroje.

Měla jsem v sobě opravdu hodně hadiček. V krku, na hrudi, v nohách, v rukách. Zkrátka Frankenstein hadr (viděla jsem fotky, takže jsem fakt vypadala děsivě). Do toho se přidaly další komplikace jako žloutenka, která vznikla po operaci v důsledku toho, že mi špatně fungovala játra.

Byla jsem v bezvědomí, které silně kolísalo a průběžně se pohybovalo mezi stavem umělého spánku a kómatu.

Lékaři mě stabilizovali, nějakou formou tedy mé tělo za pomoci přístrojů fungovalo. Tedy spíše fungovaly přístroje. Prvních dvanáct dní lékaři nevěděli, jestli přežiju. Šanci jsem měla tak padesát procent. Pro všechny kolem mě to bylo těžké období, samozřejmě nejtěžší pro mé rodiče. Jejich jediné dítě bylo připojeno na přístrojích a nevěděli, jestli vůbec přežije.

Každý den mamka volala do nemocnice. Až jednou telefon zvedla doktorka, která jí řekla, aby přijela a zkusila mě probudit tím, že na mě bude mluvit. Mamka hned přijela. Doktorka jí řekla, že je *potřeba probudit můj mozek jakýmkoli emocemi*. Jsem sice stabilizovaná, ale nefunguju, nereaguju. Pak už ji mamka prý v nemocnici nikdy neviděla.

Od té doby jezdila denně. Vyprávěla mi všechno, co jsme prožily, to veselé i dramatické. Pouštěla mi hudbu, kterou mám ráda. Prostě se snažila vzbudit jakoukoli reakci. Prý mi občas tekly slzy nebo jsem pohnula obočím. Ale abych pravdu řekla, nic si nepamatuji. Vůbec jsem nevěděla, že u mě je. Detaily vím jen z vyprávění.

Pak za mnou přijel s mamkou i tatínek. Ale po té, co viděl, v jakém stavu jsem, se málem zhroutil. Dohodli se, že za mnou bude prozatím, dokud se neprobudím, jezdit jen mamka, která posbírala snad všechny síly světa a Boha, aby udržela všechny v naději.

Víte, s mamkou máme velmi silnou víru v to, co nad námi je a ovlivňuje naše životy. Byla to mamka, kdo držel sebe i tátu pohromadě a při smyslech. Vždy byla psychicky silnější a já tu psychickou sílu mám po ní. Mamka byla ta, která myslela i prakticky a dávala dohromady techniky a příběhy, kterými mě probudila. Má můj velký obdiv, protože sama byla zoufalá, ale přesto silná, aby zabojovala.